

5. szám
Febr. 1-én 1862.

Megjelenik minden szombatnapon egy íven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Egész évre jan.—dec. **6** frt., 6 óra jan.—jun. **3** frt., és három óra jan.—mart. **1** frt. **50** kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárúsnál. —
Kiadó hivatal : Pest, egyetem-utca 4-ik szám.

XI. kötet.

A PONTUSZPARTI HAMVAK.

Csak hamv-alakban térnek vissza ők,
 Kik a hazát szerették s elbukának.
 S még kérdés : ugy is visszatérnek-e?
 Derül-e hajnal ilyen éjszakának?
 Van-e számukra már hely e hazában,
 Mely őket élve el tudá feledni?
 Egy ölnyi tér, a mely halkán beszélje :
 „Lásd honfi, szenvedésid dija — ennyi!”

Csak hamv-alakban térnek vissza ők.
 Hajóra rakva, vagy — tán szórva szélnek,
 A honba, a melyért harcoltanak,
 Reméltek, hittek, s tán most is remélnék?
 Elcsendesül-e aztán a vihar,
 Ha őket egyszer ősi föld takarja?
 Vagy tán a holtak hamvait kíséri
 — Néphit szerint — az égnek zivatarja?

Csak hamv-alakban térnek vissza ők
 Ki félne már a portol? Eljöhetnek!
 Közel veszélyt szokták tisztelni csak;
 A messze multtól már a böles se retteg.
 A fölvilágult kornak férfia
 Nem számít arra, a ki már nem él.
 Örül, ha egyszer eltemethetett,
 Föltámadásban nem hisz, nem remél.

Csak hamv-alakban térnek vissza ők.
 Te föld, mely őket nem türod magadban.
 Tudd, hogy halottak sírjok feltörését
 Nem szokták hagyni soha boszultatlan.
 Te ám kiszórtad kebled mélyiből
 Dicsőknek hamvát, porlót ott alatt.
 Te lásd, ha a dicsőség harsonája
 Híred felől végkép elnémuland.

K.—s. M.—n

1859. 1861. és a folyó évi folyamból teljes számú példányokkal még folyvást szolgálhatunk.

TALLÉROSSY ZEBULON LEVELE MINDENVÁRÓ ÁDÁMHOZ.

Tekintedezs barátom uram.

Azt olvasok bukaresti Romanuluba, hogy agyanak a Romanianak Erdilyt. Azutan megint olvasok bícsi Donaulu-Zeitunguluba, hogy hat miért is ne adhatnak oda Romanianak Erdilyt ha szeretik egymast? Ajh, de kípzelek nagy örömet minden riszen, ha ez a hazasag megtörtíne magat. Pro primo Erdily, mint menyasszony, vihetne magaval, Romanianak, mint stafirungot, az altalanos birodalmi status

adosagokbul jure capillari raesö haromszaz miliocskat; bukaresti bojarok, hogy jubilálnának neki; hogy ilyen kisen kapnak aztat, a mitöl europai nagy hatalomá lesz az ember; nekik mar aztan nem is kelene töb adosagot megcsinalni hozza. Masfelül pedig Romania hozna magaval az ott meg mindig viragzasban livö robotot es dizmat erdilyi roman testvirek számára, völeginyi ajandikul. Hej milyen nagy öröm lenne otan!

Tallérossy Zebulon.

Az uj ezüstnemük tizenhárom próbája.

1. Próba. Ki fizette-e az adóját rendesen, minden adóintő czédula nélkül?
2. Járátja-e az „Allgemeinét“ s beköttette-e minden esztendőben?
3. Vannak-e státuspapirosai s szokott-e haussera spekulálni?
4. Kapott-e már macskazenét valahol, vagy legalább félt-e tőle, hogy kap?
5. Viseli-e a czilindert : legalább éjszaka és otthon?
6. Van-e valami ismerőse, vagy atyafia, a ki a státusnak szolgál?
7. Irtja-e a szört az arcán, a hogy loyális férfiak szokták?
8. Volt-e már bizalmi férfinak kinevezve valamikor?
9. Szereti-e a tubák szagát?
10. Tiszteli-e a rántott csirkét?
11. Tud-e a bakon állni?
12. Elismeri-e, hogy a tinta a legnemesebb vér a világon?
13. Szeret-e előre furakodni, a hol jutalmat osztogatnak?

Ugyanazon próbák más ötvösöknél.

1. Kapott-e exequáló katonát? hányat? hány napig tartotta, míg megfizetett?
2. Olvassa-e az „Opinione nationale“ s tudja-e, kik írnak bele?
3. Adakozott-e közczélokra és a többi?
4. Tartott-e valahol dikeziót, a miért megéljenezték?
5. Hány hüvelyk széles a sarkantyú-taréja?
6. Van-e valami ismerőse „odakin“, a kivel „per tu“ van?
7. Viseli-e bajusza állásán a rendületlenség jellegét?
8. Volt-e már fogva, vagy elítélve?
9. Szereti-e a puszkapor szagát?
10. Mennyi paprikát bir el a gyomra?
11. Tud-e lovon ülni?
12. Tudja-e, hogy a vér a legnemesebb tinta a világon.
13. Szeret-e előre menni, a hol baj van?

K.—s. M.—n.

De ha nem akar kaszálni.

Egészen a lekaszálásig igen jól sikerült a repceze aze—i uradalomban, hanem mikor a kaszálást elkezdték, nagyon kezdett peregni kaszás pedig kevés volt fogadva. Bejelenti az ispán, kap is rendeletet, hogy rögtön fogadjon még 50 kaszást, de aranyával se kapni munkást ilyen nagy munka-időben. Az ispán

haragja épen a legfőbb fokra hágott, midőn ki jön a főkormányzó megnézni a repceze-kaszálást, látva a kevés munkást szigorun kérdi az ispánt: Megkapta rendeletemet? mért nem kaszáltat?

„Hisz itt van a zsebembe az ő—adta“ mondja bosszusan az ispán, de mit használ ha nem akar kaszálni.

A rászedett háziur.

X. író a mult tizenegy év alatt egyszersmind hivatalnok is volt Y.-ban, midőn az alkotmányos m. kir. helytartóság létre jött, kineveztetett fogalmazónak, s ennél fogva el kelle hagynia a nevezett várost. De mielőtt elhagyná, háziura a még hátra levő fél-évi bér kifizetésére kényszeríté. Kifizette; hanem tüstént szobájába ment s félív papírra a következőket írta nagy betűkkel:

„Itt e házban két szoba rögtöni bevonulás kikö-
tése mellett, *boldog — boldogtalannak* egy fél évre ingyen kiadó,“ s ezzel a papírt felragasztá a kapura. Amint délben jó haza a háziur s látja a falragaszt s elolvassa, majdnem kétségbe esett; mert most vagy engednie kellett — mivel meg nem tilthatá, hogy házában mindenféle emberek lakjanak — vagy vissza kelle X.-nek adni a már kifizetett bért. Sok tusakodás után bement, s még kérte, könyörgött: legyen oly szíves s vegye vissza pénzét . . . mentse meg házát a gyalázattól s szakítsa le azt a hirdetményt.

Ütenymódszer.

Iskolavizsgálat volt U . . . vármegyében s a sor épen N. helysége esett, melynek tanítója az évi fizetéséből egy napra járandó 9, mond kilencz garasért verte a tudományt a mezőről fogott kis sythák fejébe.

Egyébbel csak meglettek volna elégedve a nagytiszteletű vizitátor urak, de a gyermekek által írott szarkalábakat sehogysem akarták diplomatai betű-érvényre felemelni.

A köz-elégedetlenségnek végre az esperes adott szót illetéknépen: Hallja-e tanító uram; ezek a gyermekek csak tudtak a mit tudtak, de az írásuk oly rút, hogy ki nem lehet ismerni, cyrill, goth vagy magyar betűvel írnak-e?

A mester izzadt s kék zsebkendőjével nem győzte törülgetni homlokát.

— Hanem tudja mit tanító ur? Hallottam én az ujságokban valami *üteny-modszerről*, a mivel igen könnyű megtanítani a gyermekeket a szépírásra. Tanulja meg azt tanító ur és alkalmazván jövő vizitációra mutassa be nekünk az eredményt.

— Értem kérem alásan.

Másnap mingyárt el is kezdte rektram az *üteny*-módszert, vágván legelőbb is huszonnégy szál mogyorófacsalát az erdőn.

S ó csodák csodája! A más évi vizsgáló bizottmány az eredménynyel meg volt elégedve s a mestert az *üteny*-módszer alkalmazásáért megdicsérte.

Debreczeni világtörténet.

Nem régiben Debreczenben, a hatvani-utczában egy háznál, disznót akart a háziur vágatni, mely műtételre az udvarban lakó csizmadia mester vállalkozott. E ház udvarán lóistálló is volt, melyben a háziur lovai állottak. Azon reggel, amidőn a disznó megszárlásnak történi kelle, az csizmadia inasával korán felkelvén, a szokott előkészületek után a sertésólhoz tartottak, mire beküldvén a mester inasát az ólba, az áldozatra szánt párának kihajtására, amíg maga a mester fejszével kezében, az ól ajtaja előtt positiót foglalt. Történetesen az éjen az istállóból megszabadult, és az ólba menekült egyik ló, az inasnak alar-mirozása folytán, az ólból szaglálodva a földre kijönni akarván, ezt, gyanítva a levágandó sertést, a csizmadia mester úgy ütötte föbe, hogy azonnal össze-rogyott. Természetes, hogy még a világos reggel előtt meggyőződtek a szerencsétlen, de nem rossz-akaratu műtételről.

Mult hó 23. viradóra, szinte Debreczenben a főtéren lévő egyik emeletes háznak földszinti boltjában tűz ütötte ki magát, az arra menők, ezt észre véve, kiabáltak az épen átellenben lévő torony óréhez, hogy verné félre a harangokat; minthogy még kora reggel volt, s így a sötétségben nem látván az ór a tüzet, hideg egykedvűséggel azt kiáltotta vissza, hogy ő sehol sem lát tüzet, de a veszélyt közelebről látók ismét sürgették a harangok meghuzását, tudatva a toronyórral, hogy épen itt egy bolt belül gyuladt meg: mire a toronyór együgyűséggel csak azt kiáltotta le, „hogy ő neki, ha tüzet nem lát, nem szabad meghúzni a harangokat, hanem gyujtsák meg hát előbb a ház tetejét.“

Egy trencsini pomolog.

Lakik Nagy-Szombatban egy igen tiszteleltre méltó nagy pomolog; valami 20 tartomány (nem vármegye) gazdasági egyletének tagja; ki számos dícsérő oklevéllel, kiállításokon nyert érmekekkel bir, de nagy kiterjedésű kertje bir a legnagyobb vonzeróval, s telve tömve mindig látogatokkal, kiknek ő a legnagyobb készséggel mutogat és magyaráz mindent.

Egykor egy trencsini tisztelendő jött hozzá, szokott szívélyességgel vezetgeté őt kertjében fel és alá, jó két óra hosszat; midőn már mindent megmutatott, megmagyarázott, kedvenczéhez egy még akkor nagy áron hozatott Todtleben-féle szépen viritó körte oltványhoz vezeté vendégét, a hallgatag tisztelendő urban szakértőt sejtve, hosszasan elmondá neki, e fa kitünő nemes gyümölcsének tulajdonságait, beszéde végén várakozás-teljesen nézett vendégére valljon ez mit mondand e kincshez.

Ej mit? szól ez végre: egyik körte csak olyan, mint a másik; csak egyszer a hasban legyen.

Magyar Miska hagyományából.

Némét Miska. No csak elfogadod ha egy pohár serrel megkinállak?

Magyar Miska. Nem szoktam vele élni ugyan, no de az egyszer megkóstolom!

N. M. Látod, milyen nagy a simpathia közöttünk!

M. M. Jó, hogy a birslinek orra nines.

N. M. Zwei Stuzen! Lager!

N. M. Fizetni!

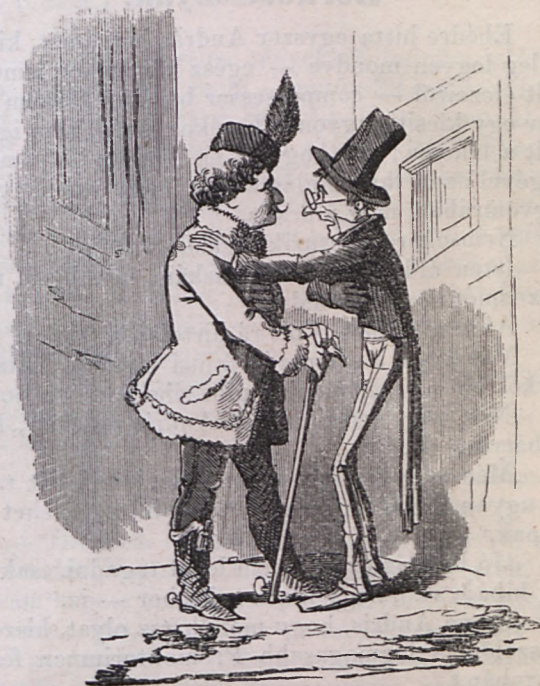
M. M. Ne lár mázz a fülembé!

N. M. Oh! Alexis! da is nix und da is — á nix!
Fizess most az egyszer helyetteim Magyar Miska.

M. M. (a kellnerhez). Hisz majd megfizetné máskor.

Kellner. Nem hitelezhetek neki!

N. M. Ne félj majd megadom én azt te néked nemsokára.

M. M. Ne gondold ám, hogy Mathusalemmel van dolgod!

= Egy falusi háziállatban megszólítja a háziasszony a melázgató ispán urat : Kedves V . . . ur ön talán unatkozik is nálunk?

Távollégyen! nagysága, otthon sokkal jobban szoktam unatkozni.

= A szép R . . . grófné a lóversenyéről hazatérve M . . . bárónéval találkozott, a fogatok megállították s a báróné hintájából kihajólva kérdé barát-néját :

-- Már visszatérsz a versenyről?

-- Igen.

-- S ki nyerte el a díjat, a kövér N. gróf vagy férjed?

-- *Egyik sem*, egy egészen idegen ló lön a nyertes.

= Uraim! önök tudják, hogy én mindég a legnagyobb tisztelője valék az igazságnak! dicséré magát G . . . volt megyefőnök, midőn képviselővé akart választatni.

Oh tudjuk, tudjuk, kiált egy a hallgatóság közül, — hisz azért maradt méltóságod mindég tisztelletes távolságban az igazságtól!

= Daloljon már most egy szép nótát, mondá az

öreg háziúr a nála egybegyült társaságban megjelent kisasszonyhoz.

De nem tudok ám magyar dalt, jegyzé meg a szemérmetes hölgy.

No hát nem bánom, legyen német dal, azt a szépet a mit a minap dalolt. (A kisasszony többeket próbál de nem akad rá). Hát hogy kezdődik bácsi?

Biz annak nem szép a kezdete ugyan, valami fehér csúszómászó s fekete ugráló bogarakból áll, p. így : Leis, Flöh stb. . . .

Végtére rá jöttek, hogy a dal emez :

Leise flehen meine Lieder,
Durch die Nacht zu dir stb.

= Amerikában már azt is feltalálták, hogy kell a házakat félre tolni ha utban vannak; — Olaszokban vannak olyanok, a kik házukat semmi áron el nem akarják hagyni, ezeknél aligha nem alkalmazzák az amerikai módszert házastúl együtt odább tolni.

= Keeteknél is drágább lett a hus, komám-asszony ?!

— Drágább bizony! minalunk is keet karajczárral javították meg.

Borkoresolyák.

Ebédre hitta egyszer András bátyámat, ki mellesleg legyen mondva — egész környéken ismeretes volt élceiről — compossessor barátja. Hanem a háziúr egy kicsit nagyon takarékos lévén, nem igen bő volt a lakoma; úgy hogy az én András bátyám ebéd végével azon tapasztalásra jött, hogy van is valami a gyomrában, meg nincs is.

Nemsokára bucsuzik a gazdától.

Isten áldjon meg Andriskám, mondá ez, mikor jössz ismét hozzám ebédre?

Akár mindjárt. Volt rá hirtelen a felelet.

Más izben a szomszéd falusi birtokos hitta meg borkóstolóra. Lemennek a pinczébe izlelik a bort.

„Nos, hogy tetszik a bor Andris öcsém.“ „Jó biz ez bátyám, de.“ . . .

„Már megint az a de, mindenben hibát találsz te; ugyan mond meg hát, valjon mi baja lehet ezen bornak.“

„Jó bor biz ez, azt nem lehet tagadni, csak azaz egy hibája van, hogy nincs rajta bor — iz.“

„Ejnye Andris, hogy mondhat sz olyat, hiszen az én szőlóm a legmagasabb Promontoriumon fekszik Poszobán.“

„Épen az a baj bátyám, hogy oly magasan fekszik, alatta jár el a nap. Máskor meg vajjas-kenyeret uzsonnázott egyik barátjával, akin mindig kiszokott fogni. Evés közben véletlenül egy csepp vaj rácseppent a pajtása kezére, a mely noha oly barna volt, hogy nem vált volna szegyenére egy atyafiának sem, mert azt tartják, hogy családja cigány vérből eredt, miért ő természetesen nagyon haragszik. — Az én Andris bátyám a legnagyobb flegmával keni kezére késével a vaját. Mit csinál sz Andris? Szólt amaz kezét elkapva.

Ejnye barátom engedj meg, azt gondoltam, hogy cseléd-kenyér.

Szerény kérdés Jankóhoz.

Miért legyen a világkiállításra küldendő fényképeken három férfi és csak két nő? — Az angoloknál ezen körülmény majd különféle reánk nézve káros előítéletekre szolgáltat alkalmat, mint p.

1. Hogy Magyarorszában egy férfira csak $\frac{2}{3}$ nőt számítanak.

2. Hogy az egyenjoguságot nem ismerjük el férj és nő között.

3. Hogy a női viselet nem oly csinos vagy változó mint a férfiaké, vagy hogy

4. féltékenységből talán nem akarjuk őket vagy csak tartózkodva a világ szinpadán tündököltetni.

5. Hogy minden harmadik férfi talán Henray!
stb. stb.

== Ha a kiállításra küldendő Tiedge 100 fényképét meglátandják Londonban, majd magasztalják ismét a Roebuk-féle hasonlatosságot, p. az angol nép gazdag a magyar szinte — mert szép ruhában jár! — Ott szabad a népnek csoportosulni, itt is, a mint azt a 100 fénykép bizonyítja — hanem ha a jelen conjecturak még néhány évig állanak, s a kiállítás későbbben történnék néhány évvel, a viseletek ábrázolásának gondja igen alárendeltté vált volna, mert legeslegelső összülőinkéhez egy hajszálíg hasonló lett volna valamennyi viselet egész Magyarorszában.

== M. helység érdemes lelkésze többször sétálván a falun keresztül az utczán játszó 4—5 éves kis gyermekek ismerék, s szülőik által rá tanítatva, kezét csókolva köszönték. A lelkész ur több izben ily alkalommal a szemesebbeknek egy-egy krajczárt adott, mi is a fiukat, a köszönésre még inkább ösztönöze. — Történt azonban egy alkalommal, hogy egy kis fiúnak, midőn hozzá kezesókolásra ment s köszönté, elfelejtett ajándékot adni; — a kis fiu néz, — vár, — egyszer neki iramodik, fut előre a jó távolban az utczán játszó kis pajtása felé, messziről kiáltva.

— Pista : jön ám a pap, de ne köszönj neki mert nincs pénze! —

== X. megyében a kapu-őr tisztelgett fegyverével az előtte elmenő idegen urnak, ki is okát akarván megtudni, miért tisztelgett neki, mint ismeretlennek? kérdi a kapu-ört.

Jaj érdes uram, felel ez egész őszinteséggel, most annyi ur forma ember fordul itt meg, hogy ki nem ösmerhetjük magunkat, tehát mindenkinek tisztelgünk, nem tudván melyik lesz urunk?

== Borges leveleiből kisült, hogy Le Valois festésznek Páris szomszédságában toborzó-irodája volt; ezáltal nagy érdemeket vívott ki magának a festészek- és regényiroknál, mert a festői jelenetek és rémletes történetek a rabló bandák kiirtásával már végegyézzettel fenyegetődzének.

== Szabad fordítás. „Qui proficit (A ki halad) in litteris (a papirosban) et deficit (s deficitet csinál) in moribus (szukás szerint.) Plus deficit (annak több a deficitije) quam proficit (mint a mennyi kedves egészségére válik).

== Egy trakta alkalmával a többi közt „Stockfisch“ is került az asztalra. Valaki a társaságból azt találta mondani, hogy nem kedveli, mire a házi asszony megjegyze.

— Az én férjem meg úgy szereti, — s reggel, a hogy megtudta, hogy az lesz, hát ma már egész Stockfisch volt!

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

Ötven és ötven.

N.-Váradon volt egy igen derék öreg ezredes, ki a kutyákat igen szerette s ennélfogva természetes, maga is tartott egy szép bozontos szőrűt. A peczér megtudván, hogy az öreg úr igen adakozó, jónak vélte megfogni az ebet; el is vitte ölében a szép állatot . . . s reményében csakugyan nemis csalatkozott, az ezredes egy ötvenes banknótát szurt ki a jól számító more tenyerébe azon intéssel: hogy többet ne bántsa kutyáját. — A cigány elment örömtől ragyogó szemekkel s üdült arczával ezerszer . . . ezerszer megköszönvén az adakozó öreg bőkezűségét. — Elmúlt pár hó a pénzt elköltötte a fekete koma, s ismét az jutott eszébe, hogy elmegy az ezredeshez s ebét csakugyan elfogta s bekopogtatott az öregurhoz:

Miltuságos úr, vutham uly bátor a kis kutyát elfugni s aláztatással visszahuzni méltuságus ubester urnak.

Már az ötvenest markában érzé s csakugyan az ötvenesben nem is csalatkozék, mert az ezredes eként felelt:

— Jól tetted öcsém. — Gyuri — szóla huszárjához — hozz ki egy ötvenest!

A cigány szemei szikrát hánytak a boldogságtól, de csakhamar szomorúsággá változott át, midőn Gyurit egy hosszú falóczával (deres) látja kijöni.

No öcsém more tedd le magad s te Gyuri szolgálj neki egy ötvenessel, nehogy azt mondja, hogy fősvény gyagok.

Hiába kért . . . hiába könyörgött, bizony csak megkapta ő kelme az ötvenest. Látta azután még sokszor az ezredes ebét, de szemeit mindjárt levette róla, mert azzal együtt a második ötvenes jutott mindig eszébe.

Pályázat.

Minthogy elvitázhatlan tény az, mit honunkban minden becsületes szakácsné, sőt számos igen csinos szobalány is tud, hogy a cikóri, füge, árpa, vadalma stb. kávé — tökéletesen helyettesíti a mokrát, egyszerűs mind ennél nem is drágább, sőt a mint hallom sokkal olcsóbb, és nagyobbára honi növényekből készül; — minthogy tény az, hogy a Mollféle Seidlitzpor tökéletesen helyettesíti a champagni pezsgőt, habár ellentétes irányban, a mennyiben emez pezsege a fejnek, az meg egészen más irányban siet — ára egyébkint a champagninál sokkal csekélyebb — minthogy tény az, hogy honunkban nagy számmal található négylábu állat van, mely egy bizonyos irányban tökéletesen helyettesíti az oroszlányt, különösen ha annak bőrét ölti fel, mint azt a mult évi *Feketeleves* egyik számában lehete oly szépen rajzolva

látni; — ezen dönthetlen tényekből indulva, alólirt hazafias dolgot remél tenni — midőn 20 arany pályadíjt tűz ki annak, a ki a Strupliból, — honunkban egy idő óta oly buján tenyésző növényféléből aranyat készítend. — Mely habár nem is lesz valóban arany, — a mi nem is szükség — sőt épenségesen nem is fog ahhoz hasonlítani, de azért a közép afrikai civilizált népfajoktól, kik, mint azt a híres Barth utazásából tudjuk, a kölest és krajezáros békatekenőt pénz szerint használják, — mint teljes értékű arany fog tekintetni és használtatni.

A pályázat kezdődött folyó év január 15-től és tart addig míg van hazánkban szájás és gyerek, ki híreket bámul.

Don Larmázos de Nyeglédesy Handabandázos.
Gyak. orvos stb. stb. Bramarbáziában.

U. i. Ha nem csalatkozam valami 50 évvel ezelőtt az a kis Napoleon a kit nagynak neveztek, de ki hozzám képest valóságos „Poor devil“ — mintegy hatvan ezer (60,000) frank csekélységet tűzött ki, hasonló pályázatra. — (Ha a sommában csalatkoznam tessék akár melyik encyclopädia után ezt kijavítani). De minthogy szük időben ily haszontalan pazarlás hozzánk épen nem illik, nemzetgazdászati szempontból is méltánylásra reménylek számithatni, ha csak is ily csekély összeget tűzök ki. Sőt, hogy kárba semmi se menjen, ígérem; — miszerint azon 20 aranyat csak is azon darab aranyból fogom vernetni, mely a dicső Strupliféléből fog kikerülni.

Kéretnek minden tudományos szaklapok, melyek a „Bolond Miska“ „Üstökös“ „Fekete Leves“ (de kár, hogy a híres Bohocz, Dongó, ily nemű szaklapok megszüntek!) ezen közhasznu pályázat hirdetésére és illő pártolására.

— — A pápai kormány főlhányta Napoleonnak, hogy bezzeg ő milyen nagy vendégszeretettel volt a Napoleon család iránt, mikor azt üldözték Európában! Most azután előkerültek az e tárgyat legközelebb érdeklő okiratok. Az egyik így szól: „Ne tessék attól tartani, hogy az egyszer kézrekerült Bonapárte Luciant többé körmünk közül ki hagyjuk menekülni; majd vigyázzunk rá, hogy idegen utlevéllel valahogy el ne szökjék, s ha azt teszi, vissza hozzuk, és biztos helyre teszszük.“ — Azután a másik: „Napoleon Lajos herceg a Hámi várból megszökött s alkalmasint Rómába fog jönni! vigyázzanak a kormányzók, hogy ha e veszedelmes embert megcsiphetik, letartoztasák s tovább ne ereszzék.“

De az ily nemét a *vendégszeretetnek* másutt is szokták gyakorolni; csakhogy ott — másként nevezik.

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

Oráculum. A tél azért nagyon jó, hogy az ember mindig előre örül a tavasznak.

— — A bécsi lapok megint egy újabb meglepetésről gondoskodtak. Azt írják, hogy Ausztria szövetséget fog kötni — Franciaországgal. Csak elnézem, hogy egy esztendő lefolyása alatt hány helyütt kerestek már szövetséget. Ajánlottak szövetséget Oroszországgal Franciaország ellen: azután megint Lengyelországgal Oroszország ellen. Majd megint Törökországgal a kisebb népek ellen: azután ismét Poroszországgal a nagyobb népek ellen. Később Nápolylyal Olaszország ellen: majd meg Angliával az egész világ ellen, sőt egy ízben Viktor Emmánuellel Napoleon ellen is. Most már odajutottak, hogy Napoleon szövetségét emlegetik. Mindenkiel próbáltak már szövetséget ajánlani Ausztriának: csak egyiknek nem kínálták még a szövetségével: — saját magáéval.

— — Bús Vitéz barátunk, mint a fáma mondja, rövid időn házasodik. Eszerint már majd megszűnik Bús Vitéz lenni; miután feleséges létére *bús*-nak lennie *nem illik*; *vitéz*-nek lenni pedig *nem szabad*.

— — (Valljon miért akarják olyan nagyon megszerezni épen Ausztria számára Mexicot?) Annak igen természetes oka van. Mert miután Bécsben kimondták, hogy Pesttel épen ellenkező irányban akarnak haladni: míg másfelől Pesten is megesküdtek rá, hogy Bécsesell ellenkező irányban induljanak meg; ha tehát azt akarja valaki, hogy mégis találkozzunk valahol, úgy az nem történhetik másutt, mint a *föld tulsó oldalán*. Azért van szükségünk Mexicóra.

— — A bécsi Gemeinderath elhatározta, hogy február 26-ika évfordulóját meg fogja ünnepelni. Hogy valljon Te-Deumot vagy Réquiemet fognak-e tartani? az még nincsen elhatározva.

— — Albert herczeg minden vagyonát felséges nejeének, a királynénak hagyományozta. (Valljon

fog-e a királyné is százalékot fizetni az örökségtől?)

— — Egy helybeli testvérajku éleztapban nagyon sokszor ismételve olvashatni egy és ugyanazon, magát éleznék kiadó gorombaságot egy derék hazafi ellen. Erre az illető szerkesztőnek bizonyos elnézés hazafi azt a megjegyzést mondá: „barátom, a *káposzta* ugyan melegítve is jó, de a *kocsonya* épen nem jó melegítve.“

— — (Miért megy le a bőzén a kész pénznek az ára?) Azért, mert azt is mind „kész pénznek“ veszik, a mit Napoleon beszél.

— — A veronai újság egy buzdító cikkében így kiált fel: „irtsuk ki minden ellenségeinket s ha ez be lesz végezve, akkor kezdjünk el bocsánatot gyakorolni.“ De kérem, ha mind kiírtottuk az ellenségeinket, akkor kinek bocsátunk aztán meg?

A három Bakacs.

Héj de sokat is kell szenvedniök
Thália szegény papjainak!
Hideg szobák és hideg közönség
Könnyü ebéd, nehéz szerep
A csúz, rheuma és a kritikus
Előveszi és megkinozza
Thália szegény papjait.

Budán, a tisztos régi várban
Van három testvér, áldott lelkek!
Mind három arra van hivatva.
Hogy a mi fáj a szenvedőnek,
Azt irral, szörppel és itallal
Gyógyítsa. Ők könyörrre váltak
Thália beteg papjain.

Az egyik testvér gyógyszerekkel
Ellátta őket — és hitelbe!
Pedig javát adá a sassafrasnak.
Féláron adta a jalappát,
És mindent, a mi szemnek száznak
Keserves, ő ellátta azzal
Thália beteg papjait.

A másik testvér fogta szépen:
A kontót összetépte. Menjen ingyen,
Mi orvosság szegény színésznek!
A harmadik testvér pedig: tudá mit?
Küldött nekik vagy két akó bort
És ő kurálta meg valóban
Thália beteg papjait.

K—s. M—n.

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos: **Jókai Mór.**

Lakása: Al-országut, 18. sz. Unger ház, 2-ik emelet.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten. 1862.

(Egyetem-utca 4-ik szám.)